

až po budoucím zjištění případného nepříznivého vlivu dolování v propůjčené dolní míře na její opatřování pitné vody pro její obyvatelstvo ke zvláštnímu řízení dle §§ 170 a násl. hor. zák. před úřadem k tomu příslušným, nelze ve výroku tom shledati nezákonnost.

Bylo proto zamítnouti celou stížnost, ježto je bezdůvodná.

Č. 825.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): Nabyvatel dávku převzavší může se státi stranou ve správním sporu, vstoupil-li do ukládacího řízení, což se může státi i tím, že podá stížnost do platebního rozkazu, doručeného pouze zciziteli.

(Nález ze dne 26. dubna 1921. č. 5083.)

Prejudikatura: nál. č. 84 a 381.

Věc: Čeněk V. v Záběhlicích (adv. Dr. Jan Zavadil z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze stran dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí — pokud jím byla stěžovateli odepřena legitimace k podání stížnosti proti platebnímu rozkazu — zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Platebním rozkazem inspektorátu pro zemské dávky v Praze ze dne 25. října 1919 byla z domu čp. 146 v M. s parcelami č kat. 147 a 346/3, který koupil smlouvou ze dne 1. února 1919 Čeněk V. od Bohumily S., vyměřena dávka z přírůstku hodnoty 5493 K 92 h.

Rozhodnutím zemského správního výboru v Praze ze dne 20. ledna 1920 č. 122.760/19 zamítnuta byla stížnost do tohoto platebního rozkazu, pokud ji podal nabyvatel Čeněk V. z toho důvodu, že dle § 20 dávk. ř. jest nabyvatel oprávněn podati stížnost pouze do záručního rozkazu, přičemž jest nerozhodno, že smlouvou ze dne 1. února 1919 převzal placení dávky, neboť touto smlouvou byl upraven pouze soukromoprávní poměr mezi stranami, smlouva nemá však vlivu na veřejnoprávní ustanovení § 15 dávk. ř., dle něhož jest vůči úřadu zcizitel povinen dávku tu platiti, kdežto nabyvatel pouze za dávku ručí, je-li nedobytná.

Rozhoduje o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané řídil se nejvyšší správní soud následujícími úvahami:

Naříkané rozhodnutí dotýká se práv stěžovatele jen výrokem, že nedostává se mu legitimace ke stížnosti do platebního rozkazu.

Otázku, zda stěžovatel jako nabyvatel jest legitimován ke stížnosti do rozkazu ku placení dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti, zda tedy v tomto případě mu přísluší postavení strany, posuzovati jest především dle ustanovení dávkového řádů. Tento ukládá povinnost ku placení dávky v první řadě zciziteli (§ 15). Zciziteli jest uložena povinnost k oznámení převodu (§ 17) a opětně jen zcizitele jako dlužníka o vyměření dávky jest vyrozuměti (§ 19, odst. 1). Stranou v procesu jest tedy zcizitel jako pravidelný dlužník dávky a to vzhledem k ustanovení § 18, odst. 2 a § 19,

odst. 2 dávk. ř. potud, pokud se ještě neuplatňuje ručení nabyvatelevo za dávku na zciziteli nedobytnou. Na stavu tomto nemění ničeho pouhá okolnost, že nabyvatel — jako dlužník — v přítomném případě soukromoprávní smlouvou se zcizitelem uzavřenou zaplacení dávky převzal. Smlouvou takovou zakládá se soukromoprávní poměr mezi zcizitelem a nabyvatelem, nikoli však veřejnoprávní závazek nabyvatele ku placení dávky, proti kterému by se v instančním pořádku správním mohl brániti. Avšak dle okolností případu může i nabyvatel dávku převzavší státi se stranou ve správním sporu, ovšem jen potud, pokud vstoupil do řízení ukládacího, jak již bylo vysloveno a blíže odůvodněno nálezem nejvyššího správního soudu ze dne 15. dubna 1920 č. 2922 (Boh. č. 381). Vstoupení takové státi se může projevem nabyvatele obsaženým ve zvláštním podání na úřad vyměřovací nebo tím, že nabyvatel podá sám přiznání k dávce, a v obou případech poukáže na svou smlouvu se zcizitelem o převzetí dávky uzavřenou anebo i tím, že podá stížnost proti platebnímu rozkazu, doručenému pouze zciziteli. Řízení ukládací, do kterého dávkový řád v § 20 pojímá i řízení opravné, tvoří totiž dle zásad správního řízení až do rozhodnutí konečné instance jednotný celek. Následkem toho stolice vyšší musí při svém rozhodnutí přihlížeti také k procesním úkonům, které se uplatňují teprve před touto stolicí. Za takový akt dlužno považovati stížnost podanou do platebního rozkazu. V této projevil stěžovatel svou účast na rozhodnutí a domáhal se u vyšší stolice jiného vyřešení věci. V podání stížnosti nabyvatelem dlužno proto spatřovati projev jeho vůle, že vstupuje jako strana do řízení ukládacího. Žalovaný úřad byl na základě toho povinen o stížnosti Čeňka V. meritorně rozhodnouti.

Poněvadž úřad tak neučinil, přiči se zákenu jeho výrok odpírající Čeňku V. legitimaci ke stížnosti.

Jelikož věcné rozhodnutí bylo vydáno jen vůči zcizitelce Bohumile S., nikoliv však též proti stěžovateli, byl vynesena shora uvedený nález.

Č. 826.

Úřednictvo státní: Jaký význam má pro zachování nároku na místo služební v republice čsl. slib poslušnosti vykonaný úředníkem býv. státu rakouského dle vzorce, jež sestavil představený úředníka toho a jenž obsahem svým plně odpovídá vzorci stanovenému v § 1 zák. ze dne 7. února 1919 č. 74 sb. z. a n., slovně se však od něho uchyluje?

(Nález ze dne 26. dubna 1921 č. 5097.)

Věc: František K. v L. (adv. Dr. Josef Stark z Prahy) proti ministerstvu pošt a telegrafů v Praze (zast. min. radou Drem Václ. Zimmrem) stran zbavení místa.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Ježto vrchní poštovní správce František K., nynější stěžovatel, nejevil se nadřízeným úřadům spolehlivým, byl k poštovnímu úřadu v L. již počátkem prosince 1918 dosazen jako zástupce přednosty vrchní poštovní oficiál F. H., aby zájem státu československého neutrpěl